

den Valglov, som vi har faaet, og med de Tendenser, som den bærer i sig. Det er min Overbevisning, at et Valg mod Importregulering eller lignende Beskyttelse under Frihandelsmærke, der altid har været Venstres, vil give Partiet Tilgang fra to Sider, og jeg er overbevist om, at saadan som Stillingen laa, vilde det radikale Venstre være gaaet saa medtaget ud af et saadant Valg, at det ikke vilde komme til at betyde noget videre som politisk Parti mere af den simple Grund, at Vælgerne ude omkring i Landet faktisk har tabt Tiltroen til dette Parti, og da jeg altid har anset dette Parti for at mangle naturlige Eksistensbetingelser her i Landet og dermed for saa vidt ogsaa Eksistensberettigelse i dansk Politik, vilde denne Side af et Valgs Udfald have glædet mig. Det er og har efter mit Skøn været et Parti, der lever paa Taktik og Behændighed og paa dets Modstanderes Fejltrin. Paa den anden Side vilde det konservative Folkeparti som Følge af et saadant Valg være blevet indskrænket til et overvejende industrielt Byparti og derved have naaet den ønskelige Ensartethed, som det nu i saa høj Grad mangler. Den store Del af Partiets Vælgere har naturligt Sympati for Frihandelens Ideer, og de føler sig ikke tiltalt af et Parti, der lader sig sin Stilling diktere udefra ved vigtige Lejligheder, saaledes som vi har set det ved Forhandlingen om Konjunkturtillæget til Tjenestemændene. Det har endogsaa været saadan, at de skulde høre, om Tjenestemændene var gaaet ind paa de Forslag, der forelaa — jeg maa tilføje, at der er andre Partier, der ikke har været synderlig bedre. Det er efter min Overbevisning noget, som Vælgerne ikke synes om, thi det er i Virkeligheden intet mindre end at købe Stemmer for Statens Penge. Mange af disse konservative Vælgere vilde ved et saadant Valg have sluttet sig til Venstre, og det er min Overbevisning, at et Oplysningsarbejde om Frihandelens Idé og Betydning vilde give Venstre stor Tilgang ogsaa fra Byerne, hvor et stort Flertal er interesseret i en saadan økonomisk Politik. Men hverken Importregulering eller Krisetold fører i den Retning, og derfor vil jeg ikke kunne være med. Paa den anden Side regner jeg ikke Cigaretolden for andet end en Luksusbeskatning, og jeg har ikke noget imod at gaa med til en saadan Luksusbeskatning, men jeg ønsker ganske vist, at det, den indbringer, i størst mulig Grad kommer Statskassen til gode. Tilbage staar den efter min Mening ikke forsvarlige Told paa Fodtøj, som jeg derfor heller ikke vil kunne gaa med til, men jeg

maa dog indrømme, at der ikke er nogen Grund til al den Forargelse, der fra socialdemokratisk og radikal Side er vist overfor den; det er en begrænset Tid, den skal gælde, hvorefter vi maa haabe at kunne slippe af med den. Med Hensyn til denne begrænsede, enkelte Toldposition kan jeg undlade at stemme ved denne Lejlighed. Havde det været selve Toldlovsforslaget, som skulde gælde for en Aarrække, der havde været til Forhandling, saa maatte jeg have stemt mod dette, medmindre det var blevet ændret meget betydeligt i frihandelsvenlig Retning.

Jeg kan ikke bedømme, hvad Lovforslaget vil betyde overfor Udlandet; om det vil volde Skade, og jeg maa derfor tage alt muligt Forbehold i saa Henseende.

Knud Kristensen: Ved den endelige Afstemning over det Lovforslag, som her er til Forhandling, vil jeg stemme derfor, men jeg ønsker ganske kort at motivere denne min Afstemning. Som det jo er alle her bekendt, og som det jo for Resten er alle politisk vaagne og interesserede bekendt, byder det parlamentariske Styre ikke saadanne Vilkaar, at hver enkelt Mand kan faa sin Villie fuldt ud, og som de politiske Forhold har udviklet sig, som vi selv har skabt det ifølge den nye Valglov, byder det jo heller ikke saadanne Vilkaar, at der er Udsigt til, at et enkelt Parti kan faa sin Villie fuldt ud. Der maa fra det regerende Partis Side altid styres saadan, at det formaar at skabe Flertal for sine Forslag eller for den Politik, som det vil føre, og derfor maa der — det er jo Vilkaaret — gøres Indrømmelser. Det er en Politik, som har været ført her i Landet i mange Aar, ikke mindst i Krigsaarene blev der jo ført en Politik, hvor der maatte gøres Indrømmelser ikke blot til et enkelt Parti, men til flere Partier. Vi har hørt, at man fra de Partiers Side, som nu ved mange Lejligheder angriber det, at der gøres Indrømmelse til andre Partier, netop roser dette, at de selv i sin Tid gjorde Indrømmelser, som noget i høj Grad fortjenstfuldt. Vi har mange Gange hørt, at de har rost sig af den Politik, de har ført, i mange Tilfælde, som en Enstemmighedens Politik, en Politik, der fik Støtte fra alle politiske Partier. Men det er jo en given Sag, at naar saadan Støtte skulde opnaas, maatte der gøres Indrømmelse til disse Partier, og det blev der ogsaa gjort. Det var altsaa akkurat den samme Politik i den Forstand, at det var en Indrømmelernes Politik til alle andre Partier, ikke blot til et enkelt. Nu kan der selvfølgelig være for-